läbbi kehwaks waeseks mehheks. Peälegi ei ta saand rahhoga ellada selle ue hone jees. Puhho sündis siin, puhho seäl wigga, ja ikka olli uut parrandamist tarwis. Katuksest jooksis wihm läbbi ja rikkus keik ärra, mis palio rahha olli maksnud. Külm tuul puhhus aknade ja uksede wahhelt sisse, ahjud aiasid suitso sisse ja korstnad ei tomband suitso oiete ülles. Külm tahtis ärrawõtta neid, kes seäl ellasid, ja pahha aur niiskest seinadest rikkus terwisikki ärra. Hädda olli seäl sees ellada, ja perremees kahhetses isse, et ta sedda tühja tööd olli kätte wõtnud, agga mis se kahhetseminne nüüd ennam aitis? —

Eest juttust woime õppida, et se ei kõlba mitte, kui meie head wannad sead-

dused ja wisid laidame ja põlgame, mis läbbi ommeti tännini rahho ja römoga ellasime. Sesamma waene luggu tulleb nende kätte, kes kurjaste need head ja õiged ellowisid mahhajätwad, mis nemmad jo ommast wannemist pärrisid, mõtteldes, et kui nemmad omma rummala järrel wõtwad wanna õigusse ja sõdusse wasto panna, ja teist wisi ellada, kui enne ellati, et siis parrem põlli neil peab ollema. Need rumnalad petwad agga isse ennast, ja leidwad hädda ja õnnetust. Jägo seisma, mis wannast aiast taraaste nnimeste heaks üllematte ja allamatte wahhel seätud ja ehhitud on! Ärra olle iulge, sedda mahhakiskuma, mis rahho ma peäl üllespeab, sest ei sinna joua parremat asemele sata. —

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1798, lk. 21